

Eminentissimi Ac Reverendissimi Domini, D. Joannis Baptistæ, Cardinalis De Luca, Theatrum Veritatis Et Justitiæ, Sive Decisivi Discursus

Ad Veritatem Editi In Forensibus Controversiis, Canonicis & Civilibus, in quibus in Urbe Advocatus, pro una partium scripsit, vel Consultus respondit ; Cum Indicibus Argumentorum, Causarum ac Rerum luculentissimis. Opus Tam Judicibus, Quam Causarum Patronis, atque omnibus in utroque Foro ...

Pars I. De Testamentis, Codicillis, & ultimis voluntatibus. Pars II. De Hærede, & Hæreditate. Pars III. De Legitima Trebellianica, & aliis Detractionibus

Luca, Giovanni Battista de

Coloniae Agrippinae, 1690

Disc. VII. Romana hæreditatis de Iustinianis. De eadem materia testamenti conditi per Cardinalem, cum simplici scedula, in vim indulti, quando dicatur validum, & habile ad revocationem prioris ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74043](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74043)

super voluntate jam perfecta, & determinata, quæ redacta esset ad terminum, seu actum testandi, cum sæpius hujusmodi scripturæ fieri soleant ad præparationem futuræ voluntatis adhuc ambulantis; Adeo ut etiam in testamentis ad pias causas, in quibus (remissis omnibus solemnitatibus juris positivi) sufficit sola probatio naturalis, adhuc tamen exigatur ista perfectio, quam favor piæ causæ non supplet juxta *conf. 119. Oldrad.* magis communiter receptum, ex iis, quæ pluries habentur hoc eodem titulo præsertim *disc. 13.*

Ideoque non sufficit, quod certitudinaliter constet de veritate schedulæ, nisi etiam dictæ determinatæ voluntatis probatio saltem præsumptiva ex vehementibus adminiculis, & conjecturis deducta concurrat; Ut in eisdem terminis dispositionis ad pias causas probatur ex deductis in *Romana hereditatis 4. Maii 1656. coram Meltio, & eadem ejus revocatoria 14. Januarii 1661. coram Verespio*, ex deductis *infra disc. 13. & seq.*

Cum enim in dictarum decisionum casu, in arca morientis ex improvise, reperta esset schedula testamentaria in niidum redacta, & in forma actus perfecti, cum die, mense, & anno, cui etiam adjuncta erat minuta, seu schedula præparatoria, atque indubitatum esset illam esse conscriptam propria manu defuncti, quam ab intestato venientes non impugnabant, nullaque concurreret suspicio, atque ageretur de dispositione ad pias causas; Adhuc tamen de testamenti validitate nimium dubitatum fuit, ex dicto capite imperfectionis, seu non probatæ voluntatis determinatæ.

Atque in specialibus terminis schedulæ testamentariæ Cardinalis habentis Indultum, id ex recenti praxi nimis clarè probari observabam ex testamento Cardinalis Carafæ, de quo *disc. 1.* Cum enim hic antequam conclave ingrederetur, schedulam testamentariam, satis piæ ac prudenter quo ad substantiam, (licet infeliciter explicatam quo ad modum) ordinasset, prævia etiam minuta, seu scriptura præparante, utramque relinquendo benè custoditam in serinio, in quo sub clave res magis pretiosas, atque scripturas majoris importantiæ retinebat, adhuc tamen non exinde credidit se testatum esse, quoniam in conclavi, agnoscendo se morti proximum, accessit Notario & testibus pro futuro testamento ordinando, declaravit se testari relativè ad dictam schedulam; Ergo istius sola verificatio de facto non sufficit, ni etiam concurrat probatio saltem adminiculativa dictæ determinatæ voluntatis deventæ ad terminum, seu actum testandi.

Hæc autem probatio in præfenti non videbatur adesse, imò potius excludebatur ex plerisque adminiculis in præcedenti inspectione ponderatis super suspitione, seu non veritate schedulæ, illo præsertim, quod inter scripturas neglectas, dicta schedula teneretur in arca sine clavi; Ideoque ubi ad excludendam, materiam objectivam, & criminofam dictæ adminicula reputanda non essent sufficientia ad convincendam non veritatem; Satis tamen considerabilia videbantur ad hunc effectum excludendi perfectionem, seu impediendi perfectionis probationem; Ac propterea duo æquè principales defectus concurrere videbantur, quorum quilibet sufficeret, multo magis eis insimul concurrentibus.

Ponderabam item, quod alias infelix esset conditio Cardinalium, aliorumque habentium hujusmodi Indultum, quoniam in odium potius illud retorqueretur, dum ita non possent Indultarii eorum futuras ultimas dispositiones præparare, ac facere illas minutas, quæ etiam pluries reiterari solent;

Ac ulterius magis subjacent Principes, & Magnates imitationi eorum characteris, ob peritissimos aulicos, & ministros, qui adeo frequenter illum præmanibus habent; Ideoque de facili absque animo testandi, decederent testati ad favorem eorum quos noluerunt, istaque indulta retorquerentur in odiù, ut etiam occasione *S. C. Liboniani*, in altero testamento Cardinalis ponderatur *infra disc. 8.*

Hæc deducebam scribendo in causa pro venientibus ab intestato, adhuc tamen ob facti circumstantias, ac materiæ dubietatem, & ex aliis prudentialibus motivis, laudavi concordiam, isteque mihi visus est honestus, ac prudens causæ finis.

ROMANA HÆREDITATIS DE JUSTINIANIS

PRO

MARCO ANTONIO JUSTINIANO

CUM

FLORAVANTE MARTINELLO.

Casus decisus per Rotam pro Martinello.

De eadem materia testamenti conditi per Cardinalem, cum simplici schedula, in vim Indulti, quando dicatur validum, & habile ad revocationem prioris testamenti conditi ad formam juris civilis cum solemnitatibus; Et de differentia inter bona patrimonialia, seu aliàs ex causa temporali quæsitæ, & alià obventa ex bonis ecclesiasticis.

SUMMARIUM.

- 1 **F**acti series.
- 2 **P**er testamentum validum licet absque solemnitatibus revocatur primum, licet solemnitate, habeat.
- 3 **A**n testamentum evanescat per lapsum decennii, & quando.
- 4 **P**onderantur conjectura, ex quibus primum testamentum censetur habitum pro revocato & neglecto.
- 5 **B**ona Clericorum dicuntur militaria ad differentiam patrimonialium, quæ dicuntur paganica, & de illorum differentia ad effectum testandi.
- 6 **D**e prohibitione testandi in Clericis, & Indultis Cardinalium, an capiant bona ecclesiastica.
- 7 **C**ardinales gaudent in materia testamentaria omnibus privilegiis militum.
- 8 **I**n testamentis Cardinalium non attenduntur subtilitates juris, sed spectatur sola veritas naturalis.
- 9 **D**e duplici patrimonio clericali, & quomodo ecclesiasticum debeat regulari.
- 10 **P**onderatur simile de testamento militari.

B 4

DISC.

DE anno 1633. Cardinalis Horatius Justinianus existens in minoribus, testamentum condidit nuncupativum nuncupatione implicita, mediante schedula clausa, & sigillata Notario tradita, deinde vero, ad Cardinalatus apicem euectus, de anno 1649. quamdam schedulam fecit, à Floravante Martinello ejus antiquo, ac intimo familiari conscriptam, atque à se subscriptam, in qua nonnulla fecit legata, & delarationes, in ejus heredem verba dirigendo, neglecta tamen fuit dicti hæredis institutio, quam alter intimus familiaris dicebat eidem Floravanti per Cardinalem injunctam esse in persona P. Juliani germani fratris, atque ita præsupponendo Cardinalis de bonis suis disposuisse obiit, unde P. Julianus (cui etiam intestata successio debebatur) mediante opera ejusdem Martinelli, supellectilia, in quibus totus assis hereditarius consistebat, ditraxit, pretium convertendo partim in emptionem officii, de quo agitur in hac eadem causa *sub tit. de Regalibus ad materiam officiorum disc. 1.* & partim (ut pro constanti credebatur) in pietatis opera ab eodem testatore oratenus injuncta, absque eo quod ipso vivente, Martinellus quidquam motivaret; Sequitur vero dicti P. Juliani morte scripto hærede Marco Antonio Justiniano, 'prodiit in lucem dictum testamentum usque ab anno 1633. conditum; Cumque eo aperto scriptus hæres repletus esset idem Martinellus, iste contra dictum Marcum Antonium absentem, minorem, ac indefensum, tanquam hæres testamentarius ad bona testatoris hereditaria immitti obtinuit ab A. C. ejus sententia confirmationis robur accepit à duabus sententiis Rotalibus, prævis duabus decisionibus ipso tantum informante editis *sub diebus 13. Januarii 1659. coram Albergato, & 4. Julii ejusdem anni coram Celso*, quarum secunda est inter ejus impressas *decis. 305.* Cumque Signatura Justitiæ rescriptisset alteri cum clausula, *sine præjudicio inrim conformium*, coram eodem Judice tertie instantiæ datum fuit dubium, an constaret de tribus, quæ veniant exequenda; atque in hoc statu ad Marci Antonii defensionem assumptus fuit.

Ponderando autem dictas decisiones, mihi (ad veritatem etiam reflectenti) videbantur parum probabiles, stante posteriori dispositione, per quã prior cessabat *advulg. §. posteriore Instit. quibus mod. testam. infirmen.* Cum non dubitetur, ut testamentum per solam schedulam confectum in vim Indulti Pontificii tanquam Cardinali concessum, sufficiat ad revocationem prioris testamenti, quamvis cum solemnitatibus juris civilis conditi, quoniam sufficit illud esse validum & perfectum in suo genere, ut frequens habemus in testamentis ad pias causas, vel inter liberos conditis in revocationem precedentium omnes solemnitates Juris Civilis habentium, quamvis in eis etiam ad pias causas, vel inter liberos disponeretur.

Id autem in utraque decisione non negatur, sed evitatur ex applicatione, stante istius secundi imperfectione, ob omisam hæredis institutionem, circa quam non placuit deferre depositioni alterius familiaris dicentis eam à testatore demandatam fuisse, neglectam tamen ab eodem Martinello schedula scriptore; Tum quia testis unicus, cui etiam aliæ dabantur exceptiones; Tum etiam ob inverisimilitudinem, quod intimus, ac antiquus familiaris, qui longam ac fidelem servitutem prælitterat, voluisset ita se exponere manifesto periculo fraudis

istius oculi detegibilis, præsertim quia schedula subscripta erat, & ex qua suscriptione oritur præsumptio, quod Cardinalis prius legerit, ac sciverit omnia in eo contenta.

Et quoad duo contraria adminicula resultantia ex quietantia facta eidem Martinello de ejus ad administrationem cum legato plenissima liberationis, & ex eo, quod idem sequuta morte Cardinalis omnes actus nomine Patris Juliani, & tanquam ejus administrator gesserit, sustinendo, atque regendo litem in Rota habitam cum Luca Justiniano; Respondetur cum regulis generalibus ad primum scilicet, quod erat in potestate Martinelli hereditatem non adire, vel in facultate Cardinalis post dictam quietantiam alium heredem instituire, ideoque legatum remanebat isto casu operativum, & ad secundum, quod non probaretur de tempore dictorum actorum scientia omnino certa & specifica, ut requiritur ad effectum gravis præjudicii.

Atque ad motivum Indulti non completentis dictam præcedentem dispositionem; Respondetur, cum factis quod scilicet illud literaliter comprehendat etiam testameta antecederet condita, ut liquet ex decisionibus, quæ nihil speciale in proposito continet, sed procedunt cum generalitatibus, adeo ut, earum lectura ostendat hanc partem indefensam fuisse.

Quia verò disputatio, ad quam assumptus fuit, percutiebat solum ulteriorem executionem super officio, in quo illa tota fuit, adeo ut quoad negotium principale causa (ut dici solet), esset eadaver quadrivanum, non nisi ex miraculo refuscitabile, hinc probabile est, quod de sequentibus, quæ incidenter, occasione dictæ disputationis semel insinuavi, nulla consideratio habita fuerit, dum in subsequens disputationibus, unica difficultas restricta fuit ad peculiarem naturam officii ex deductis in hac eadem causa *sub tit. de Regalibus disc. 1.*

Ex pluribus tamen, simul, ac uniter ponderandis, mihi videbatur, ut veritas esset in contrarium, quodque per probationem naturalem, quæ ob indultum sufficiens videtur, constaret de voluntate Cardinalis habendi primum testamentum pro relicto, ac revocato deferendi autem ejus successione in Julianum fratrem, vel tanquam heredem, quem credebatur in ultima dispositione scripsisse, vel tanquam successorem ab intestato, à quo etiam non implicabat adimpleri posse legata in dicta schedula contenta, quæ possunt etiam ab intestato deberi, stante præsertim longo intervallo annorum 16. neglectis juris civilis subtilitatibus, ac rigoribus in hac facti specie non attendendis.

Dicebam etenim, quod ex dispositione juris contenti in Codice Theodosiano, satis dubitari poterat de validitate testamenti post decennem superventiam Testatoris, etiam si de voluntate revocandi non constaret, quasi quod tanto temporis intervallo testamentum senesceret, atque oriretur præsumptio, quod Testator, illud pro neglecto habuisset tanquam ejus oblitus; Ad hanc autem dubietatem removendam, edita fuit per Justinianum Constitutio in *l. sancimus Cod. de testamentis*, ubi disponitur, ut solus lapsus temporis non sufficiat, nisi etiam tres testes concurrant ad probandam voluntatem decedendi ab intestato, ex iis quæ in specie hujusmodi revocationis habentur deducta infra in *Parfen. testamenti disc. 64.*

Cum autem in hac facti specie ob Indultum non intraret subjectio juris positivi contenta in *l. sancimus*, sed procedendum esset cum solis terminis probationis naturalis; Hinc proinde dicebam, ut ad istam convincendam, satis concludere videretur

tur tot circumstantiæ in simul unitæ, ponderando in proposito; Primo dicti juris positivi rationem, ob præsumptionem resultantem à lapsu decennii, super prioris testamenti oblivione, ac desertione, quæ aliàs sola, favore venientium ab intestato sufficiebat, ita ut dicta prior lex, non in qualitate legis, sed in ejus ratione attendi deberet; Secundò depositionem dicti testis, cujus etiam fides per testationem ex multis actibus nimium probata justificabatur; Tertio quietantiam, ac legatum liberationis ejusdem Martinelli, quem proinde testator credit non esse ejus futurum heredem, dum aliàs tale legatum incongruum, atque incomparabile esset; Quartò quod testator eidem Martinello istam schedaulam conscribendam injunxit, argumentum clarum, quod esset oblitus dicti prioris testamenti per sexdecim annos præcedentes, atque in longè diverso statu ordinati, ideoque non cogitaverit, ut hæc secunda dispositio contineret ademptionem hereditatis huic relicte, cum aliàs verisimiliter, non istius, sed alterius opera usus esset; Quintò fortissimè ob notabilem immutationem status rerum, quoniam de tempore conditi dicti prioris testamenti, testator erat pauper presbyter Congregationis sancti Philippi in Oratorio Vallicellæ, cujus assis hereditarius in paucis libris, ac modica modesta suppellectili consistebat, ideoque congruum erat, ut cum ea modica mercede, remuneraret gratuitum servitium, aliquo notabili tempore sibi præstitum à dicto Martinello, quem tunc malè provisum sciebat. E conversò autem, tempore hujus ultimæ dispositionis factæ in gravi infirmitate, ex qua sequuta fuit mors, testator fortunam mutaverat, ejusque assis hereditarius erat notabilis. Ac etiam, quia ob hanc status mutationem, factis bonè ac superabundanter, dictum Martinellum præviderat, ejusque præmiaverat servitium; Ideoque nimia inverisimilitudo resistebat, ut in hoc ultimo tam diverso statu, cum dicta priori voluntate decedere voluisset.

Ex his omnibus pro maximo adminiculo accedebat subsequuta observantia ejusdem Martinelli, qui vivente dicto Juliano conscio veritatis, quam de facili detegere potuisset, nil motivavit de hoc testamento, cujus scientiam saltem genericam pro certo habebat; Ideoque ex his omnibus in simul unitis mihi videbatur, quod hæc veritas palparetur manibus, adò ut præsens causa non levem dederit admirationem Curie ob malam ejus faciem, qua non obstantem hic testamentarius invenerit tantam benignitatem, ac propensionem in adò prudenti, ac integerrimo Tribunali, quod principaliter respicere proficitur ad rerum bonum, vel malum odorem, (ita sæpius causarum fato exigente.)

Præterea (altius materiam aggrediendo) ponderabam, quod in omnem eventum, ubi etiam, his non obstantibus, dictum primum testamentum vires haberet, adhuc tamen illud solum capere deberet bona patrimonialia, seu aliàs temporalia, quæ (legaliter loquendo) paganica dicuntur, non autem ecclesiastica, & ex Ecclesiarum, ac beneficiorum emolumentis quæ sita, quæ rectè militaria dici possunt, cum Clerici, & Ecclesiastici milites Christi dicantur.

Ex decreto siquidem Concilii Lateranensis in cap. *relatum il secondo de Testamentis*, & ex cap. *quia nos eod. tit.* prohibitum est ecclesiasticis testari de iis, quæ Ecclesie consideratione quæsierunt, ut firmant communiter scribentes, de quibus *Sermiento de redditis Eccles.* part. 2. cap. 8. num. 1. cum sequen. *Cobell. de notitia Cardinalium cap. 16. privil. 18. in principio.*

Et quamvis hæc prohibitio tollatur ex Indulto Cardinalibus concedi solito disponendi, adò ut etiam non facta dispositione, ex ejusdem Indulti præscripto, bona transmittantur ad venientes ab intestato; Attamen dubium est in jure, an Papa concedere valeat Cardinalibus hoc Indultum disponendi de bonis ecclesiasticis, quæ Ecclesie atque Cardinalatus intuitu acquisita sunt, ut liquet ex *Barbar. de Cardinalibus quest. 4. num. 7.* ubi licet affirmativam probet veriore, subjungit tamen, quod usus talis Indulti restringi debet ad dispositiones honestas, vel pias, non autem, ut extraneis relinquat.

Hæc autem restrictio, licet habeat impugnatores respectu bonorum quæ firorum ex illis obventionibus, quas præbet Cardinalatus tanquam simplex munus, seu officium; Admittitur tamen in iis, quæ acquiruntur ratione Ecclesiarum, ac beneficiorum, ex deductis per *Dianam tom. 2. resol. moral. part. 5. tract. 2. de Cardinalibus quest. 50.* & admittitur apud *Bertrand. cons. 153. lib. 7. post numer. 4.* Et hic autem erat casus, quoniam omnia bona in hujusmodi hereditate remansa, proveniebant ex acquisitionibus ratione Episcopatum Montis alti, & Nucerie, ac etiam muneris Summi Penitentiarum, & ex redditibus beneficiorum ecclesiasticorum, ac pensionum cum nimium modica essent ea emolumenta, quæ testator in brevi Cardinalatu obtinuerat ex munere Bibliothecarii, aliisque muneribus, quæ licet Cardinalitia, non erant tamen ecclesiastica.

Quicquid autem sit, de usu dictæ distinctionis, quæ in praxi de facto recepta non videtur, dum vigore Indulti, Cardinales indistinctè de eorum bonis quomodocumque quæ sitis disponunt in personas, vel usus bonè visos, & quatenus non disponent, transmittunt ad venientes ab intestato; Attamen dicebam negari non posse, quin hujusmodi dubitatio per DD. habita, aliquam inferat dubietatem, præsertim apud nimium pios, & scrupulosos viros, inter quos ab. que dubio iste testator computandus erat, ut potè vir religiosissimus, ac vitæ exemplaris, qui more optimi Religiosi, diu vixerat in dicta Congregatione Oratorii, neque Cardinalatus, ejus mores in minimo immutaverat.

Hinc proinde advertebam, quod hujusmodi distinctio, seu DD. dubietas, ponderanda videtur, tanquam unum ex adminiculis, cum præcedentibus ponderandum, ad excludendam voluntatem includendi sub dicto priori testamento ad favorem penitus extranei ordinato hanc bonorum speciem, ut potè, juxta unam opinionem, erogandam in pios, ac laudabiles usus, quales ultima dispositio continebat ad favorem germani fratris ab intestato venientis, piissimi, & religiosissimi viri, qui de facto, tam de istis, quam de propriis bonis, non nisi in pios usus disposuerat, & inter quos justè computandum videbatur id, quod favore istius pauperis conjuncti dispositum erat, ex considerationibus deductis in hæc eadem causa sub dicto *tit. de Regalibus disc. 1.*

Neque dictæ distinctioni obstare videbatur regula, quod quis decedere non possit pro parte testatus, & pro parte testatus ut ita sequeretur; Quemadmodum enim id permillum est militibus, ita concessum quoque videtur Cardinalibus, qui ex veriori sententia, omnia privilegia militaria testando obtinent ex deductis per *Alban. de Cardinalibus q. 42. §. 2. principaliter, Germon. de sacror. Immunit. lib. 3. c. 6. n. 66. Gratian. discept. 312. num. 11. Diana d. par. 5. tract. 2. de Cardinalibus cap. 51.*

Quodque in testamentis Cardinalium, stante indulto,

De LUCA
de
testamentis
et ut
CIV
9

dulto, attendi non debeant subtilitates juris civilis, sed spectetur sola veritas naturalis ex *Jacob. Gall. cons. 60. & aliis habetur in Romana legati 14. Aprilis 1660. coram Priolo*, de qua *disc. seq.* ad materiam *Liboniani* super legato sibi ipsi adscripto.

Item quia, ut advertitur *sub tit. de benef. disc. 81. cum seq.* clericus duplex habet patrimonium, unum privatum prophanum, in quo habet heredem testamentarium, vel legitimum, Et alterum ecclesiasticum, in quo habet heredem ipsam Ecclesiam, cujus loco in plerisque partibus successit Camera Apostolica; Ex indulto autem Cardinalium, vel aliorum qui illud habeant, succedit idem legitimus, vel testamentarius; Certum autem est, quod hoc patrimonium ecclesiasticum non agnoscit subjectionem juris civilis, sed ad limites juris canonici regulandum est, quinimò ad solos limites juris naturæ, ad quod indultum, sublatis omnibus solemnitatibus, ac dispositionibus juris positivi, hanc dispositionem reducit, ideoque ipsa sola veritas naturalis attendi debet, juxta ea quæ habentur *infra disc. 13. & seqq.* de dispositionibus ad pias causas.

Si enim in ipsa stricta juris civilis censura, in testamento militis, ob militarem simplicitatem, tollerantur hujusmodi defectus, adeò ut rectè admittatur ut decedat pro parte testatus, & pro parte intestatus, neque intrent illi rigores quos habemus in testamento pagani; Multò magis in hujusmodi dispositionibus clericorum, & ecclesiasticorum de bonis ecclesiasticis, ut scilicet attendi debeat sola veritas naturalis, quod testator in ultimo vite spatium noluerit hereditatem, & bona obvenire in eum, qui in dicto antiquo, ac probabiliter neglecto testamento instituerat, sed in germanum fratrem legitimum sanguinis heredem, in quo ob ejus qualitates, testator majorem fiduciam rationabiliter habebat, quod bona, ut supra, distributurus esset in ea pia opera, in quæ una opinio, ut supra, credit ea distribui debere, ideoque non videbatur permitendum, ut ex sola juris civilis subtilitate, neglecta naturali veritate, bona obvenirent in eum, quem attenda veritate naturali constabat à testatore vocatum non esse.

SUMMARIUM.

- 1 **F**Acti series.
- 2 Resolutiones causa.
- 3 Quæ placuerunt, & n. 22.
- 4 Quod ex indulto cesset Libonianum.
- 5 Rejicitur, & quid operetur indultum.
- 6 Libonianum non respicit solemnitates, sed voluntatem.
- 7 Procedit etiam in testamento militari, vel inter liberos.
- 8 Ita indultum retorqueretur in ordinem.
- 9 Reprobatur ratio Jacob. Gall.
- 10 Quod in dispositis favore Ecclesia, vel pia causa non intret Libonianum.
- 11 De circumstantiis concurrentibus in consimili casu, de quo agit Jacob Gall.
- 12 De regula invalida dispositionis ad favorem ejus qui sibi adscripsit.
- 13 Recensetur subscriptio, & an sit specialis.
- 14 Quando dicatur subscriptio specialis ad hunc effectum.
- 15 Et quando sit generalis.
- 16 De ratione ob quam desideratur subscriptio specialis.
- 17 An juramentum, vel stipulatio in testamento operentur remissivè.
- 18 An probitas scriptoris attendatur.
- 19 Lex non attendit individua.
- 20 An, & quando Libonianum cesset in testamento nuncupativo, si substantia non pender à scriptura.
- 21 De aliis fundamentis quæ rejiciuntur.
- 22 Quod tamen resolutiones placeant, & de ratione.
- 23 Quando militent rationes Liboniani.
- 24 Quod tota vis sit in applicatione.
- 25 Non procedit Libonianum cum venientibus ab intestato.
- 26 Quomodo ista materia regulanda, & decidenda sit.

DISC. VIII.

ROMANA
LEGATI

PRO

PRINCIPE NICOLAO LUDOVISIO

CUM

LUCA JUNCTA.

Casus decisus per Rotam pro Juncta, postea concordatus.

De eadem materia Indulti Cardinalitii, an præsertim deroget dispositioni *Senat. Consil. Liboniani* contra sibi adscribentes in testamento; Et incidenter de aliquibus ad materiam ejusdem *Senat. Consil. Liboniani*.

In testamento Cardinalis Ludovici de Ludovisis conscripto manu Lucæ Junctæ ejus secretarii, in quo Plumbini Princeps Nicolaus, ejusdem Cardinalis germanus frater, hæres institutus fuit; Inter alia continebatur legatum ad favorem dicti Lucæ scutorum bis mille pro una vice, ac partis panis, & vini, ipsius Cardinalis familiaribus dari solita ad vitam; Dicto autem testamento post mortem testatoris publicato, hærede absente; Ducissa Fiani, mater, & procuratrix, solvit legatum scutorum bis mille, atque per aliquos menses dedit partem panis, & vini; Deinde verò hæres accedens ad Urbem, atque consultus ab Advocatis tunc temporis, (quando ego scholis, vel praxi Tribunalium Neapolis vacabam) à dictæ præstationis solutione abstinuit, ob ejus nullitatem à *Senat. Consil. Liboniano* inductam contra sibi adscribentes in testamento, adeò ut dicti Advocati crederent, ut etiam locus esset repetitioni ejus, quod ut supra, per procuratricem solum fuerat; Quare post plurimum annorum decursum, Lucas judicium instituit coram A. C. à quo ob dictam nullitatem, sententia absolutoria rei conventi prodit; Commissa verò causa appellationis coram *Celfo*, datoque dubio, an legatum debeat, sub die 28. Junii 1658. affirmativa, favore legatarii prodit resolutio, inter ejus impressi. *decis. 271.* ad cujus decisionis normam expedi-